

fosztást, jelent és alkalmás arra, hogy a tételes törvényekbe és kormánynyilatkozatokba vetett hitet megrendítse. Emellett nem is indokolt, mert az adó alapjául mindig a tényleges jövedelemnek kell szolgálnia.

A jövedelemadó létféminimuma 800 aranykoronáról (928 pengő) 1000 pengőre emeltetik fel. A magánalkalmazottak adómentes létféminimumának 2400 koronás (2784 pengős) határa 3600 pengőben állapítatik meg.

A jövedelemadó kulcsában változás nincs, az továbbra is 1%-tól 40%-ig terjed, csak a pengőre való átszámítás folytán előálló kikerekítés eredménye az, hogy a legmagasabb kulcs 1,160.000 pengő helyett 1,200.000 pengőnél nyer alkalmazást.

A vagyonadóban sem történik változás, a pengőre való átszámítással kapcsolatosan az 1%-os legmagasabb kulcs 18,560.000 pengő helyett 20 millió pengőnél érvényesül.

Az eddigi jogállapot szerint a jövedelemadóra és vagyonadóra vonatkozó szabályoknak adómegrövidítési szándékkal való áthágása jövedéki kihágásnak minősült. A törvényjavaslat 16. szakasza az üzleti (gazdasági) könyveknek adómegrövidítésre irányuló szándékkal nem a valóságnak megfelelően való vezetését adócsalásnak minősíti. A pénzügyi közigazgatás teljes átszervezése és az adókievetésnek normális időkben több esztendői gyakorlat útján való megállapodottsága előtt egy ilyen drákói intézkedés nem mondható indokoltnak.

A kereseti-, jövedelem- és vagyonadó megrögzítése. A pénzügyminiszter által a második nemzetgyűlés elé, annak feloszlata előtt beterjesztett, tárgyalás alá nem került és az új országgyűlés elé terjesztendő adómérséklési törvényjavaslat a kereseti-, jövedelem- és vagyonadó kivetése tekintetében bizonyos mértékű rendszerváltozást statuál. Megadja ugyanis a feleltalmazást arra, hogy az adóztatás a kereseti- és jövedelemadó területén 6000 pengő adóalapig, a vagyonadó területén pedig 150.000 pengő adóalapig ne új kivetés, hanem egyszerűen az előző évi kivetés újból való előírása útján történjék. Noha e törvényjavaslat eleddig törvénynyé nem válhatott, a pénzügyminiszter, feltételezve a törvényhozás utólagos jóváhagyását, a kereseti-, jövedelem- és vagyonadó rögzítésére vonatkozó rendelkezéseket még a múlt év dec. 8-án közzétett rendeletével külön életbeléptette.

A pénzügyminiszteri rendelet a rögzítési lehetőség felső határának megállapításánál nem merítette ki a törvényjavaslat által tervelt kereteket. A rendelet értelmében a felsőhatár a kereseti- és jövedelemadónál 5000 ar. kor., a vagyonadó területén 125.000 ar. kor. Egyebekben a rendeleti intézkedések a törvényjavaslatban tartalmazott szabályozáshoz simulnak. Kiemelendő e rendelkezések közül a rendelet 3. §-a, mely azon eseteket enumerálja, amelyekben az 1927. évben a kereseti adó területén új kivetésnek kell eszközöztetnie (a párhuzamos rendelkezéseket a jövedelemadó tekintetében a R. 4. §-a tartalmazza).

A felsorolt esetek: ha az 1926. évi kereseti adó 1927. február végéig jogerőssé nem válik, ha az 1926. évi kereseti adóalap 5000 aranykoronát meghalad, ha az előző évi kivetés hatályban tartása ellen az adózó ugynevezett felmondás alakjában protéstát, ha az adóhatóság adatai szerint az aktuális adóalap az előző évit több mint 10%-kal meghaladja, ha az adózónak új foglalkozása van, vagy egyáltalában új adóalany, ha az adóztatás helye változott.

A jövedelemadó rögzítése tekintetében a rendelkezések nagy-

ban-egészben ezekkel kongruensek. Eltérés csak annyiban van hogy további esetekként járulnak az előbbiekhöz a következők: ha új kereseti adókiivetés történt, ha az előző évi kiivetés során figyelembe vett elemi kár címén több mint 10% vonatott le.

Megemlítendő még, hogy az egyes adónemek rögzítése az egyedi esetekben egymással kölcsönösségi viszonylatban van. Amennyiben a rögzítés lehetősége az egyik adónemnél elmarad, ez maga után vonja a rögzítés elmaradását a másik adónemnél is. Kivétel e tekintetben csak a jövedelemadó, mely a kereseti adóra nincsen ily rögzítés-szünetelő hatással.

Az adózó- és jogászközönség a rögzítés rendszerének iniciálását elvileg helyesli, mindazonáltal a megvalósítás módjával szemben némely vonatkozásban aggodalmi vannak.

Elsősorban is nincsen elvi akadálya annak, hogy a rögzítés határai a törvényjavaslat által terelveknél magasabbak legyenek. Minthogy meg van úgy a kincstár, mint az adózó részéről a felmondás lehetősége, minden kockázat nélkül volna a rögzítés területe már kezdettől fogva erősen kiterjeszhető.

Másodsorban aggályosnak találja az adózó- és jogászközönség a kincstári felmondás határidejének március 31-ig való kitolását akkor, amidőn az adózó felmondásának végső határideje január utolsó napja. A rendelet ugyan általánosságban utasítja az adóhatóságokat a felmondásoknak február 10-ig való eszközésére, mindazonáltal fenntartja a lehetőségét a későbbi, egészen márc. hó 31-ig való felmondásnak. Ezzel szemben a kincstár részéről való felmondás határideje is legkésőbbben január 31-ben volna meghatározandó.

Kivánatos ez egyrészt azért, hogy a kétoldali felmondásnak a gyakorlatban káros kölcsönhatása be ne következzen, vagyis, hogy a felmondások egymásra való tekintet nélkül történjenek vagy maradjanak el, másrészt azért, hogy az adózó kellő időben tájékozva legyen a kincstár intencióiról és az általa fogantatandó intézkedésekről.

Harmadsorban igen csekély latitude-t enged a rendelet az adóalapok változásának a 3. és 44. §-ában statuált 10%-os mértékkel. Az adóalapok meghatározása a kiivetések során hazánkban nem történik oly precizitással, hogy a 10%-os eltérésnek már maga után kellene vonnia az új kiivetés feltétlen szükségességét. Ez a mérték is nagyobb tételben lenne meghatározandó.

Végül a felmondás bázisa tekintetében vannak postulatúmok. Az adózó részéről való felmondás esetén a legpozitívabb adatok terjesztetnek elő a rendelet előírása következtében. A kincstár részéről — bár a rendelet 3. §-a negyedik pontjában némi általános szövegezésű utasításokat tartalmaz — ily pozitív adatok előterjesztése nem kívántatik meg. Ez az adózó bizonyítási, illetve ellenbizonyítási kötelezettségén, amely az adótörvények rendelkezése értelmében amúgy is elég terhes, ismét csak súlyosbit és az adózó helyzetének bizonytalanságát csak növelni alkalmas.

Dr. Gl. A.

A bányavállalatok társpénztárának kamatilleték-mentesége. A m. kir. Pénzügyminiszter 1926 szeptember 7-én kelt és a Pénzügyi Közlöny 28-ik számában közzétett 1926. évi 101.897. számú elhatározásával megállapította, hogy a bányavállalatok társpénztárainak járó kamatok, a kamatjövedelmek illetékéről szóló 1926. évi 3700. P. M. sz. pénzügyminiszteri rendeletben szabályozott illeték alól mentesek.